

O yarı-karanlıkta bekleyen ne?

Dünya ansızın küçüldüverdi.
Tam da, gittikçe
daha çok,
daha çok,
çat orada,
çat burada yaşamayı kanıksamışken...

Her sabah,
iğne atsan yere düşmeyecek kadar dopdolu ajandalarla,
oradan oraya
dur-durak bilmeden
koşuşturup dururken...

Bugün oraya,
yarın şuraya
neşe ve özgüven dalgalarıyla
'uçarken'.

Hepsinin yerini
"Biz evden çıkmıyoruz.
Aylardır
bir yere gitmedik" alıverdi.
Dünya etrafımızdaki
daracık bir alandan ibaret.

Trendleri sevenler için, şimdi
'dike dike Trend' bu, diyelim.

"Evde çalış."

"Çocuğunu
okula göndermemeye alış."

"Zorunlu değilse çıkma dışarıya."

“Eve dönünce ellerini
bol sabun köpürterek
yıkamayı unutma,
e mi!”

N’oldu dünkü
“global köy”e?

Düne kadar savunulanlar komik çizgi bantlarındaki
içi boş konuşma balonlarına dönmüşken,
hala dik duruyormuş gibi yapıp da,
çöktüğü yere
bir Kafka böceği gibi büzüşme de neyin nesi?

“Her yer bizim”
değil miydi?

Özgürlüğü, eşitliği
çoktan çizdi insanlık, biliyoruz.
Sıradaki
(orada-burada, mesela bizim küçümsenen halkımızda kalmış)
'kardeşlik kırıntıları' mı?

Evli evine, köylü
köyüne çekildi.
Ölsen,
yardımına koşabilen yok ortalıkta.

Ölülerini içlerine gömerek kaldırıyor
insanlar.

Gerisi
korkuyla bakıyor. Perdenin aralığından,
yarı karanlık dışarıya.

Tolstoy,
“Öyle horozlar vardır ki
kendi öttüğü için sabah oldu sanır”

demiş;
bir yandan da,
gene de kendini
iyi hissetmek için
'yeni bir şeyler' bulmaya çalışıyor.

Ama o perde arasına gizlenerek bakarken,
birden,
içimizi
tuhaf bir ürküntü
(belki bir suçluluk hissi mi?)
sarıveriyor:

Şu yarı seçebildiğim yaklaşan
ne?

O bekleyen ne bizi köşede?

Sakın,
"Dünyada
hiçbir şeyin
tam sona ermediğini anladım o zaman"
diye yazmış
Oğuz Atay'ın gerisinde bıraktığı
"UBOR-METENGA"
imzalı mektubu olmasın?

Ağustos 2020

